

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/64/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122382487
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6122382487.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. XXXX/XX, H., zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Garom, so sídlom Štefánikova 14, Bratislava, IČO: 30 850 436, proti žalovanej A. I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, H., zastúpenej SOUKENÍK-ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 104,17 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej a žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. marca 2023, č. k. 19C/36/2022-216, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. potvrdzuje.

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku IV. mení tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

III. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov odvolacieho konania je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi v sume určenej rozhodnutím súdu prvej inštancie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 104,17 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy 104,17 eur od 06.09.2022 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. žalobu v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške prevyšujúcej 5,50 % zo sumy 104,17 eur od 06.09.2022 do zaplatenia zamietol, výrokom III. konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 104,17 eur od 19.09.2020 do 05.09.2022 zastavil a výrokom IV. žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 104,17 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 19.09.2020 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že mu vznikla škoda spočívajúca vo vynaložených nákladoch v súvislosti s cestou do miesta bydliska maloletého a späť. Na základe uznesenia Okresného súdu Prievidza, č.k. 18P/54/2019-389 bol upravený styk žalobcu s maloletým tak, že žalobca je oprávnený stretnúť sa s maloletým odo dňa 27.07.2020 v čase od 09:00 hod. nepretržite do 02.08.2020 do 17:00 hod. a odo dňa 24.08.2020 v čase od 09:00 hod. nepretržite do 30.08.2020 do 17:00 hod. v neprítomnosti žalovanej a v prípade, že sa styk žalobcu s maloletým neuskutoční v súdom určenom čase, z dôvodu objektívnej prekážky na strane dieťaťa, žalovaná je povinná umožniť žalobcovi styk s maloletým v rovnakom rozsahu v náhradnom termíne. Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 19CoP/33/2020-567 zmenil rozhodnutie Okresného súdu Prievidza tak, že žalovaný je oprávnený stretnúť sa s maloletým odo dňa 24.08.2020 od

09:00 hod. nepretržite do 26.08.2020 do 17:00 hod. v neprítomnosti žalovanej. Keďže k realizácii styku v zmysle uvedeného uznesenia nedošlo, žalovaná bola dňa 02.09.2020 súdom počas pojednávania v konaní o určenie výživného na manželku vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 9Pc/17/2019 dopytovaná, kedy sa uskutoční náhradný styk. Žalovaná počas pojednávania prisľúbila pripraviť maloleté dieťa na styk so žalobcom v dňoch 18.9.2020 až 20.9.2020. Na základe prisľubu žalovanej si žalobca dňa 18.09.2020 pricestoval prevziať dieťa. Pred príchodom upovedomil žalovanú o svojom príchode prostredníctvom SMS správy, na čo žalovaná nereagovala. Na ďalší deň sa dostavil pred dom žalovanej, znovu ju kontaktoval prostredníctvom SMS, na čo žalovaná nereagovala. Žalobca si uplatňuje náhradu škody, za ktorej vznik zodpovedá žalovaná, v dôsledku jej vyššie uvedeného konania, ktorá škoda spočíva v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z H. do H. a späť. Žalovaná neposkytnutím potrebnej súčinnosti porušila svoju prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, čím vedome spôsobilá žalobcovi škodu, pretože jej zámer zmať styk žalobcu s maloletým dieťaťom a spôsobiť mu tak zbytočne vynaložené náklady, bol vopred daný. Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a škodou je daná tým, že ak by žalovaná rešpektovala právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie, umožnila žalobcovi bez obštrukcií styk s maloletým, prípadne včas by upovedomila žalobcu o objektívnej prekážke, zakladajúcej predpoklad nemožnosti uskutočniť styk, nevynaložil by žalobca náklady na cestu z H. do H. a späť a ku škode by nevzniklo. Predmetná cesta žalobcu z H. (bydlisko žalobcu) do H. (miesto styku) a späť predstavuje vzdialenosť 372 km, pričom základná náhrada je vo výške 71,80 eur a náhrada za spotrebované pohonné hmoty vo výške 32,37 eur (náhrady prepočítaná v zmysle spotreby pohonných látok uvedených v technickom preukaze a údajov štatistického úradu v týždni od 14.09.2020 do 20.09.2020). Okresný súd Banská Bystrica vydal vo veci platobný rozkaz, sp. zn. 23Up/1056/2022, proti ktorému žalovaná podala odpor. Žalovaná uviedla, že žalobca nemal podľa rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne nárok na náhradný styk s dieťaťom v prípade, ak sa stretnutie z objektívnych dôvodov neuskutoční. Vyjadrenia žalobcu nesúvisia s predmetom tohto konania, žalobca tieto súdu uvádza účelovo s cieľom navodiť dojem, že žalovaná bráni žalobcovi v styku s maloletým synom. Žalobcovi za náhradu škody nezodpovedá, pretože škoda nevznikla v príčinnej súvislosti s konaním žalovanej. Termín 18.09.2020 bol žalobcovi prisľúbený žalovanou nad rámec súdnych rozhodnutí. Dieťa odmieta styk so žalobcom, najmä z dôvodu jeho neprimeraného trvania (na noc). Napriek tomu sa žalovaná snaží so žalobcom dohodnúť na úprave styku tak, aby si maloletý na žalobcu zvykol postupne, žalobca odmieta akékoľvek návrhy žalovanej a domáha sa styku s dieťaťom bez ohľadu na jeho potreby a následný psychický vývoj. Odmietanie styku maloletého so žalobcom preukazuje videozáznam zo dňa 27.07.2020, kde maloletý vyjadruje svoju vôľu, ktorá sa pravidelne opakuje. Aj napriek tomu, že sa maloletý nechcel stretnúť so žalobcom, do bydliska maloletého syna bola privolaná policajná hliadka, ktorá sa dostavila a vyhotovila úradný záznam, z ktorého žalovanou uvádzané skutočnosti vyplývajú. Dňa 18.09.2020 sa žalovaný dostavil do miesta bydliska maloletého, avšak dieťa opätovne odmietalo styk so žalobcom a nechcelo vyjsť z izby. O tejto skutočnosti bol žalobca žalovanou informovaný. Napriek tomu trval na realizácii styku a zavolať policajnú hliadku pričom tvrdil, že maloletý je týraný. Vyššie opísané konanie žalobcu spôsobilo, že maloletý sa sám z vlastnej vôle nechce zúčastniť stykov so žalobcom, za čo žalovaná v žiadnom prípade nezodpovedá. Žalovaná nemôže byť zodpovedná za škodu v prípade, ak táto vzniká samotným konaním žalobcu. Žalovaná neporušila žiadnu právnu povinnosť, pretože konala tak, ako jej to vyplýva z príslušných právnych predpisov, ako aj z rozhodnutia súdov. Dôvody neuskutočneného styku nie je možné pripisovať na ťarchu žalovanej, pretože sa neuskutočnil na základe vôle maloletého syna. Poukázala na účelové konanie žalobcu, ktorý voči žalovanej podal niekoľko takmer identických žalôb o náhradu škody, pričom predmet podaných žalôb je stále totožný. Žalobca žiada od žalovanej úhradu náhrady údajnej vzniknutej škody za niekoľko (prevažne aj po sebe idúcich) dní.

2. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že Okresný súd Prievidza uznesením č.k. 18P/54/2019-389 zo dňa 01.07.2020 upravil styk otca s maloletým dieťaťom počas letných prázdnin v školskom roku 2019/2020 tak, že otec je oprávnený stretnúť sa so synom odo dňa 27.07.2020 v čase od 09:00 hod. nepretržite do 02.08.2020 do 17:00 hod. a od 24.08.2020 od 09:00 hod. nepretržite do 30.08.2020 do 17:00 hod., v neprítomnosti matky a súd súčasne rozhodol, že v prípade, ak sa styk otca s maloletým neuskutoční v súdom určenom čase z dôvodu objektívnej prekážky na strane dieťaťa, matka je povinná umožniť otcovi

styk s maloletým v rovnakom rozsahu v náhradnom termíne. Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 19CoP/33/2020-567 zo dňa 05.08.2020 uznesenie

č.k. 18P/54/2019-389 zmenil tak, že otec je oprávnený stretnúť sa s maloletým (v mesiaci august) odo dňa 24.08.2020 od 09:00 hod. nepretržite do dňa 26.08.2020 do 17:00 hod.

v neprítomnosti matky. Zo zápisnice o pojednávaní vo veci určenia výživného na manželku vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 9Pc/17/2019, spísanej dňa 02.09.2020 je zrejmé, že žalovaná na otázku súdu, kedy sa uskutoční náhradný styk za nezrealizovaný styk súdu uviedla, že od 18.09. do 20.09.2020. Z sms komunikácie medzi žalobcom a žalovanou

v období od 17.09.2020 do 25.09.2020 vyplýva, že dňa 17.09.2020 žalobca správou žiadal žalovanú, aby mu zajtra ráno (18.09.2020) odovzdala maloletého pred domom. Žalovaná na túto správu nereagovala. Dňa 18.09.2020 o 09:02 hod. žalobca prosí žalovanú o odovzdanie syna s tým, že čaká pred domom. O 09:20 hod. jej píše, že vedome a bez príčiny marí styk

a nemá snahu naplniť uznesenie. Žalovaná k styku zo dňa 18.09.2020 uviedla, že žalobca si aj s rodičmi prišiel vyzdvihnúť syna pred dom o 09:00 hod., maloletý od rána plakal, držal sa matky, kričal, že nechce ísť s otcom. Odmietal vyjsť z izby. Po príchode žalobcovi do telefónu oznámila, že syn odmieta ísť s ním a plače. Žalobca trval na odovzdaní dieťaťa

a privolať policajnú hliadku. Príslušníci žiadali, aby im ukázala dieťa s tým, že otec polícii tvrdil, že dieťa je údajne týrané alebo vôbec nie je v dome. Ukázala dieťa hliadke a tá skonštatovala, že dieťa je v poriadku.

V konaní sp. zn. 18P/54/2019 bol znalkyňou D. B. J., D. vypracovaný písomný znalecký posudok č. XXX/XXXX, z ktorého vyplynulo, že skutočnú ochotu matky vhodne pôsobiť na dieťa (pozitívne ovplyvniť jeho nastavenie a prejavy v čase stanoveného kontaktu s otcom) v domácnosti jej rodičov možno spochybníť. Na podvedomej úrovni, kde sa nahromadili hlavne u matky rôzne animozity, s vysokou pravdepodobnosťou existuje riziko, že je v jej výchovnom prostredí maloletí negatívne ovplyvňovaný proti otcovi. Na druhej strane znalkyňa uviedla, že matka nevedome, ale aj vedome posilňuje u dieťaťa reflex reagovať na zmienku o otcovi afektívne, výslovne uviedla, že je na počudovanie, že matka po všetkých skúsenostiach nezmenila taktiku prípravy maloletého na stretnutie s otcom, keď musela zistiť, že doterajší spôsob prípravy maloletého na stretnutie s otcom je kontraproduktívny až deštruktívny. Žalovaná podala na Ministerstvo spravodlivosti SR podnet na vykonanie dohľadu vo veci znalkyne D. B. J., D. pri vypracovaní znaleckého posudku č. 144/2020, na čo Ministerstvo spravodlivosti SR reagovalo tak, že bolo proti znalkyni vydané upovedomenie o začatí správneho konania zo dňa 16.03.2022 vo veci podozrenia zo spáchania iného správneho deliktu. Uznesením Okresného súdu Prievidza, č.k. 8C/34/2022-67 zo dňa 08.12.2022 bol návrh žalovanej na spojenie vecí vedených na tunajšom súde pod sp. zn. 8C/34/2022, sp. zn. 6C/34/2022, sp. zn. 11C/33/2022, sp. zn. 12C/34/2022, sp. zn. 10C/42/2022, sp. zn. 6C/33/2022, sp. zn. 4C/47/2022, sp. zn. 9C/38/2022, sp. zn. 7C/48/2022, sp. zn. 5C/43/2022, sp. zn. 15C/33/2022, sp. zn. 15C/34/2022, sp. zn. 4C/38/2022, sp. zn. 13C/37/2022, sp. zn. 5C/37/2022, sp. zn. 19C/36/2022, sp. zn. 6C/37/2022, sp. zn. 19C/37/2022, sp. zn. 11C/42/2022, sp. zn. 4C/42/2022, sp. zn. 9C/39/2022, sp. zn. 19C/41/2022, sp. zn. 12C/46/2022, sp. zn. 7C/42/2022, sp. zn. 18C/42/2022, sp. zn. 19C/45/2022, zamietnutý.

3. Právna zástupkyňa žalovanej na pojednávaní dňa 13.03.2023 predložila súdu znalecký posudok č. 5/2022 vypracovaný dňa 15.01.2023 znalkyňou B. K. L., z odboru psychológia, odvetvia klinická psychológia detí a dospelých. Súd návrh na vykonanie dôkazu listinou znaleckým posudkom č. X/XXXX predloženým na pojednávaní dňa 13.03.2023 vzhľadom na koncentráciu konania zamietol a zdôraznil, že spor sa prejednáva v civilnom sporom konaní, v ktorom každá zo sporových strán nesie zodpovednosť nielen za predkladanie a navrhovanie dôkazov, ale aj za ich včasnosť. Právna zástupkyňa predložila znalecký posudok s počtom strán 82 súdu priamo na pojednávaní, pričom nebolo dôvodné očakávať, že sa súd s tak obsiahlou písomnosťou oboznámi priamo na pojednávaní bez potreby jeho odročenia. Sama pritom tvrdila, že žalovanej bol doručený dňa 23.02.2023. Žalovanej nič nebránilo, aby znalecký posudok súdu predložila skôr.

4. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 415, § 420 ods. 1, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Akceptujúc dispozičný prejav žalobcu na pojednávaní, súd konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 104,17 eur od 19.09.2020 do 05.09.2022 podľa

§ 145 ods. 2 CSP zastavil. V danom konaní nebolo sporným, že žalobca sa so žalovanou dohodli na styku žalobcu s dieťaťom dňa 18.09.2020 (nešlo o termín určený súdom), ani že žalobca dňa 18.09.2020 pricestoval z H. do H. osobným motorovým vozidlom za účelom realizácie styku s maloletým, pričom deň vopred informoval žalovanú, že sa dostaví. K realizácii styku nedošlo. Zhodnotiac výsledky dokazovania,

dospel súd k záveru, že žalovaná zavinene zmarila styk dieťaťa s otcom dňa 18.09.2020, keď bez objektívneho dôvodu odmietla dieťa žalobcovi odovzdať. Nešlo o nesplnenie si prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, ktorú by nesplnila vtedy, keď by existujúcu objektívnu okolnosť včas neoznámila, ale naopak, išlo o priame porušenie povinnosti styk umožniť, teda žalovaná zodpovedá za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

V konaní bolo preukázané, že žalovaná bola povinná podľa právoplatných a vykonateľných rozhodnutí súdov umožniť styk žalobcu s dieťaťom vo výrokoch určených termínoch. Keďže styk určený Krajským súdom v Trenčíne sa v dňoch 24.08. - 26.08.2020 (uznesenie 19CoP/33/2020-567) neuskutočnil, dohodli sa žalobca so žalovanou na náhradnom styku

v dňoch od 18.09. do 20.09.2020. Žalovaná mala v tomto náhradnom termíne, rovnako ako v riadnych súdom určených termínoch, nielenže umožniť stretnutie žalobcu so svojim maloletým synom, ale svojho syna na tento styk aj riadne pripraviť. Žalobca žalovanej deň vopred oznámil, že si pre dieťa príde. Žalovaná na jeho sms nereagovala. Je zrejmé, že cesta žalobcu dňa 18.09.2020 na miesto stretnutia so synom sa uskutočnila výlučne za týmto účelom. Z vyššie uvedených skutkových zistení možno vyvodiť právny záver, že škoda, ktorá vznikla žalobcovi v podobe vzniknutých výdavkov na prepravu z Bratislavy do Bojníc a späť, vznikla v priamej príčinnej súvislosti s cestou z miesta jeho bydliska na miesto, kde sa mal

s maloletým stretnúť. Zavinenie žalovanej spočíva v jej úmyselnom konaní, keďže musela vedieť, že neumožnením stretnutia žalobcu s dieťaťom poruší právo žalobcu na jeho styk so synom, teda poruší právnu povinnosť. Uvedené vyplýva z povahy plnenia právnej povinnosti a z jej postoja v SMS komunikácii so žalobcom pred termínom styku. Žalovaná bez existencie objektívneho dôvodu neumožnila žalobcovi realizáciu styku s jeho maloletým synom tvrdiac, že tento styk so žalobcom odmieta. Takýto argument žalobkyne však nie je objektívnou prekážkou, ktorá by bránila uskutočneniu styku. Žalovaná žiadnym spôsobom nepreukázala jej aktívnu snahu o uskutočnenie styku. V konaní bolo preukázané, že žalobcovi dopredu neoznámila, aby z určitého dôvodu za synom neprišiel, pretože takýto dôvod ani neexistoval. Žalovaná styk žalobcovi s jeho synom dňa 18.09.2020 neumožnila. Vzhľadom na uvedené súd uzavrel, že žalobca preukázal v konaní všetky prvky subjektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla zbytočným vynaložením výdavkov na cestu dňa 18.09.2020. Cesta žalobcu z miesta bydliska H. do miesta styku H. dňa 18.09.2020 a späť predstavuje vzdialenosť 372 km. V zmysle § 7 ods. 1, 4 zákona

č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, má žalobca nárok na základnú náhradu vo výške 71,80 eur (0,193 eur x 372 km) podľa Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 143/2019 Z.z. a na náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 32,37 eur. Vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v Slovenskej republike podľa Štatistického úradu SR bola cena benzínu natural 95 oktánový v týždni od 14.9.2020 do 20.9.2020 za jeden liter 1,145 eur. Pri spotrebe vozidla 7,6 l na 100 km, predstavuje náhrada 372 km : 100 km

= 3,72 x 7,6 l = 28,272 litrov, 28,272 litrov x 1,145 eur predstavuje po zaokrúhlení sumu 32,37 eur. Spolu predstavujú cestovné náhrady sumu 104,17 eur (71,80 eur + 32,37 eur). Žalobca sa po zmene žaloby domáhal aj úrokov z omeškania vo výške 7 % ročne z prisúdenej istiny od 06.09.2022 do zaplatenia. V danej veci išlo o nárok na náhradu škody, kde čas plnenia nie je určený zákonom a ani súdnym rozhodnutím. Žalovaná bola prvýkrát vyzvaná na náhradu škody až doručením žaloby, preto sa so zaplatením dostala do omeškania v deň nasledujúci po doručení jej žaloby dňa 06.09.2022. V tomto čase omeškania bolo možné požadovať v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. úroky z omeškania v sadzbe 5,50 % ročne, preto súd v časti prevyšujúcej uvedenú sadzbu úrokov z omeškania žalobu zamietol.

5. Žalobca bol v konaní v podstatnej časti sporu úspešný, preto by mu patrila náhrada trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP. Z dôvodov hodných osobitného zreteľa súd žalobcovi náhradu trov konania podľa § 257 CSP nepriznal. Samotná žalovaná v priebehu konania poukazovala na správanie žalobcu, ktorý podáva identické žaloby za každý jednotlivý deň zmareného styku, pričom ide aj o dni nasledujúce po sebe. Podľa žalovanej žalobca koná účelovo, v snahe spôsobiť jej škodu. Žalobca zastával názor, že náhradu škody nie je možné požadovať iným spôsobom, keďže za každý 1 deň zmareného styku je potrebné skúmať kauzálny nexus vo vzťahu ku škode. Samotný počet žalôb je pritom len odrazom počtu zmarených stykov, táto skutočnosť nemôže byť na ujmu žalobcovi a jeho nároku na náhradu trov konania. Podľa názoru súdu, dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalobcovi náhradu trov konania podľa § 257 CSP nepriznal, spočívajú v procesnom správaní žalobcu. Žalobcovi nič nebránilo podať žalobu, v ktorej si uplatní svoje nároky na náhradu škody za viacero dní, pričom podľa povahy jeho nárokov ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov, o totožný okruh sporových strán a všetky veci aj (aspoň čiastočne) skutkovo spolu súvisia. Žalobca má v každom 1 prípade zmareného styku vedomosť o

tom, z akých dôvodov k nemu nedošlo a nič mu nebráni domáhať sa náhrady škody „blokovo“ napríklad v závislosti od dôvodu zmarenia (napr. údajná choroba dieťa, odmietanie styku zo strany dieťaťa, prípadne iného). Zo strany žalobcu dochádza podľa názoru súdu vykonávaným procesným postupom o zjavné zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 CSP nemôže požívať právnu ochranu. Podávanie samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk, pričom ide o takmer identické žaloby, neúčelne predražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcu, na ktorom podľa názoru súdu sa nemôže spolupodieľať žalovaná v podobe náhrady trov konania.

6. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalovaná a žalobca.

7. Žalovaná podala odvolanie voči výroku I. rozsudku a uviedla, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata 104,17 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorá mu vznikla v dôsledku cestovných nákladov spojených s nezrealizovaným stykom. Žalobca sa dňa 18.09.2020 dostavil do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia, a to v čase neurčenom súdnym rozhodnutím, ale v čase určenom žalovanou a žalobcom. Žalovaná viackrát informovala žalobcu, že odovzdávanie maloletého je často sprevádzané výraznými citovými reakciami a maloletý odmieta styk. Žalobca bol o uvedenej skutočnosti riadne vopred informovaný, pričom o probléme uskutočňovania stykov vedel aj z iných prebiehajúcich konaní. Žalovaná v danom prípade nemohla žalobcovi oznámiť vôľu maloletého vopred, keď odmietavé prejavy maloletého nastanú vždy až vtedy, keď dochádza k odovzdávaniu, v čase kedy sa žalobca nachádza v mieste bydliska maloletého, prípadne keď žalovaná maloletého na styk pripravuje. Súd nesprávne právne posúdil vec, keď dospel

k záveru, že žalovaná zodpovedá za náhradu cestovných výdavkov žalobcu do miesta bydliska maloletého. Žalovaná po celý čas postupovala tak, aby bol sledovaný najlepší záujem dieťaťa, a to vrátane prípravy maloletého na styk s otcom. Najlepší záujem dieťaťa je prvoradým kritériom pri posudzovaní akýchkoľvek právnych povinností, ktoré súvisia s maloletými, čo potvrdzuje aj čl. 24 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie. Uvedené kritérium je potrebné skúmať aj v tomto konaní, keďže najlepší záujem dieťaťa priamo súvisí s tvrdeným zavinením žalovanej. Žalovaná opakovane upozorňovala na citové prejavy maloletého, ktoré nastanú až pri odovzdávaní na styk, pričom tieto aktívne opakovane riešila, teda v konaní je riadne preukázané, že nešlo o úmyselné konanie žalovanej. Ak žalobca poukazoval na závery znaleckého posudku č. XXX/XXXX, tak tento znalecký posudok predložený žalobcom nie je možné považovať za relevantný dôkaz, keď tento nebol predložený v celom rozsahu a žalobca účelovo predložil len niektoré strany znaleckého posudku. Žalovaná preukázala, že sa voči znalkyni D. B. J., PhD. vedie správne konanie vo veci dohľadu pri vyhotovení znaleckého posudku č. 140/2020. Ku dňu podania odvolania žalovaná disponuje Oznamením výsledkov správneho konania, v zmysle ktorého bolo rozhodnuté o vine znalkyne zo spáchania iného správneho deliktu. Súd nesprávne právne posúdil vec, keď pri rozhodovaní nevzal do úvahy vôľu maloletého a jeho najlepší záujem pri uskutočnení styku. Konanie v najlepší záujme dieťaťa má prednosť pred konaním, ktoré údajne zakladá nárok na náhradu škody žalobcu. Zároveň je súd povinný skúmať aj vôľu dieťaťa pri odovzdávaní na styk s druhým rodičom. Najlepší záujem maloletého dieťaťa a jeho zdravý vývoj musí byť posudzovaný aj v tomto konaní o náhradu škody, keďže konanie, ktoré sleduje najlepší záujem maloletého dieťaťa preukazuje zbavenie sa zodpovednosti za zavinenie vzniknutej škody. Žalovaná maloletého riadne motivovala

k styku, avšak ten odlúčenie od matky v daný deň výslovne odmietal. Styk nebolo možné realizovať tak, aby maloletý neutrpel žiadne psychické traumy, ktoré by mohli mať za následok jeho ďalší nepriaznivý vývin. Žalobca bol upovedomený o nevôli maloletého

a problémoch pri jeho odovzdávaní, teda si bol vedomý vynakladania finančných prostriedkov na cestu do miesta bydliska maloletého. Vzhľadom k uvedenému nemôže byť žalovanej v dôsledku porušenia právnej povinnosti (neuskutočnenia styku) uložená povinnosť nahradiť žalobcovi cestovné náklady do miesta bydliska maloletého. Žalovaná poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 56/2017. Žalovaná má za to, že vôľa maloletého je absolútny objektívny dôvod, pre ktorý nedošlo k realizácii styku v súbehu so sledovaním najlepšieho záujmu dieťaťa, pričom nedošlo k preukázaniu zavinenia žalovanej napr. vo forme jej ovplyvňovania maloletého. Súd v danom prípade nevzal do úvahy vôľu dieťaťa

a v rozpore s uvádzanými skutočnosťami uviedol, že žalovaná úmyselne zmarila styk žalobcu s maloletým, a to aj napriek tomu, že takéto konanie nebolo v konaní preukázané. Pri posúdení príčinnej súvislosti medzi konaním žalovanej a vznikom škody nie sú splnené predpoklady pre náhradu škody, keď v konaní nebolo preukázané, že by konanie maloletého syna spôsobila samotná žalovaná. Zo všetkých dôkazov a vyjadrení žalovanej vyplýva, že uvedené si spôsobuje sám žalobca svojimi konaniami,

keď opakovane privolával do miesta bydliska policajné hliadky. Vôľa maloletého je v danom prípade objektívnou skutočnosťou, pre ktorú k styku žalobcu s maloletým nedošlo. V tomto prípade je zároveň potrebné situáciu, kedy došlo k vynaloženiu cestovných výdavkov do miesta bydliska maloletého, posudzovať ako bežné riziko, ktoré znáša žalobca ako poškodený. Taktiež je nevyhnutné skúmať mieru zavinenia žalobcu na vzniku škody, keď si bol vedomý, že maloletý odmieta styk.

K nesprávnemu právnemu posúdeniu došlo aj pri skúmaní zavinenia, keď žalovanej nebolo preukázané úmyselné zavinenie vzniku škody. Žalovaná má za to, že pripravila maloletého na styk a snažila sa ho motivovať k stretnutiu. V konaní nebolo tiež preukázané, že by žalovaná úmyselným konaním zamedzila styk žalobcu s maloletým, maloletého na styk riadne pripravila a snažila sa ho motivovať k stretnutiu. Vôľa maloletého nemôže byť pripísaná na farchu žalovanej. Žalovaná poukázala na skutočnosť, že nejde o súdom nariadený styk. Žalovaná poukázala na ust. § 3 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 207/2016 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých a analogicky je potrebné brať názor a správanie maloletého do úvahy aj v prípadoch, keď nie je výkon nariadený súdne, ale dochádza k realizácii bežného styku na základe súdneho rozhodnutia. V dôsledku uvedeného jej nemôže byť pripisovaná zodpovednosť za náhradu škody, keď táto vyhláška pripúšťa možnosť nerealizovať nariadený výkon rozhodnutia, ak je v rozpore s názorom maloletého. Uvedené konanie žalovanej nemôže byť vyhodnotené ako porušenie právnej povinnosti a nemôže ju zaväzovať k náhrade škody, ktorá žalobcovi vznikla. Vôľa maloletého preukazuje, že žalovaná konala v súlade s právnym poriadkom, keďže bola daná objektívna prekážka neuskutočnenia styku. Súd sa nesprávne vysporiadal

s otázkou porušenia právnej povinnosti pri nerešpektovaní dohody medzi žalobcom

a žalovanou, nakoľko porušenie zo strany žalovanej nebolo v konaní preukázané a zároveň ani nešlo o súdne rozhodnutie. Nebolo preukázané, že by žalovaná maloletého ovplyvňovala, prípadne, že by sa pri neuskutočnení styku jednalo výlučne o vôľu žalovanej. Žalovaná preukázala, že existoval objektívny dôvod neuskutočnenia styku na strane maloletého, preto je nesprávnym skutkovým zistením súdu, že žalobcu neinformovala vopred o dôvode neuskutočnenia styku. Snahou žalovanej bolo v prvom rade upokojiť maloletého

a zabezpečiť, aby bolo odovzdávanie na styk v súlade s jeho najlepším záujmom bez možných následkov a zároveň žalovaná preukázala aktívnu snahu o uskutočnenie styku, keď dlhodobo riešila problémy s odovzdávaním maloletého s kolíznou opatrovníčkou, ako aj so žalobcom. Žalovaná vopred neinformovala žalobcu, nakoľko odmietavé reakcie maloletého nastupujú až pri odovzdávaní na styk. V prípade styku, ktorý sa mal konať dňa 18.09.2020, odmietavý postoj maloletého potvrdzuje znalecký posudok č. X/XXXX zo dňa 15.01.2023 vypracovaný B. K. L.. Znalecký posudok bol ako dôkazný prostriedok v konaní zamietnutý z dôvodu koncentrácie konania, čo považuje žalovaná za nesprávne. Znalecký posudok

č. X/XXXX bol síce žalovanej doručený dňa 23.02.2023, avšak vzhľadom k rozsiahlosti znaleckého posudku sú asi dva týždne adekvátnou dobou pre oboznámenie sa so závermi znalkyne. Následne žalovaná bezprostredne na pojednávaní predniesla rozhodujúce skutočnosti, ktoré majú podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci a predložila znalecký posudok č. X/XXXX. Skutočnosť, že tento znalecký posudok je rozsiahly a žalovanej bol doručený približne dva týždne pred pojednávaním, nie je dôvodom pre zamietnutie dôkazu

z dôvodu koncentrácie konania. Aj v prípade, ak by pojednávanie muselo byť vzhľadom

k predmetnému dôkaznému prostriedku odročené, má žalovaná za to, že ide o podstatný dôkaz, ktorý bez svojho zavinenia nemohla predložiť skôr. Súd tak mal pripustiť znalecký posudok ako dôkaz v konaní a rozhodnúť v súlade so závermi uvádzanými v ňom. Žalovaná pokladá rozhodnutie súdu o zamietnutí dôkazného prostriedku z dôvodu koncentrácie konania za nezákonné a zakladajúce porušenie práva na spravodlivý proces. Skutočnosť, že súd sa

v rozsudku nezaoberal najlepším záujmom maloletého, ktorý súvisí bezprostredne so vzniknutou škodou a určuje objektívny dôvod, pre ktorý k styku nedošlo, je podľa žalovanej porušením práva na spravodlivý proces. Žalovaná poukázala aj na § 220 CSP a uviedla, že nedostatočné vyhodnotenie dôkazov a nedostatočné odôvodnenie rozsudku v časti vykonaného dokazovania rovnako zakladá porušenie práva na spravodlivý proces. Súd sa nedostatočne zaoberal tým, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal, prípadne ako ich vyhodnotil, taktiež neuviedol, ako predložené dôkazy vyhodnotil. Žalovaná predložila aj Oznámenie výsledku správneho konania, ktoré jej bolo doručené dňa 31.03.2023, na základe, ktorého je preukázané, že pri vypracovávaní znaleckého posudku č. XXX/XXXX znalkyňou D. B. J., D. došlo k spáchaniu iného správneho deliktu, na základe čoho tento znalecký posudok ako dôkazný prostriedok v konaní neobstojí. Prípustnosť tohto prostriedku procesnej obrany je daná tým, že Oznámenie jej bolo doručené až po vydaní rozsudku a nemohla ho bez vlastného zavinenia predložiť

pred súdom prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie, prípadne zmenil rozsudok tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

8. Žalobca podal odvolanie voči výroku IV. o trovách konania a uviedol, že súd prvej inštancie žalobcovi nepriznal náhradu trov konania, v ktorom bol úspešný a rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 257 CSP, pričom žalobca sa s týmto právnym posúdením súdu nestotožňuje. Inštitút trov konania je v civilnom sporovom konaní ovládaný záujmovým princípom (§ 252 CSP) a princípom úspechu vo veci (§ 255 CSP). Zásada úspechu vo veci je charakteristická pre sporové konania a znamená, že neúspešná strana je povinná nahradiť

v spore strane úspešnej trovy konania, ktoré jej v konaní vznikli. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom, t.j. víťazstvom v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobného petitu a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. V danej veci mal žalobca plný úspech vo veci. Ustanovenie § 257 CSP, ktoré v danej veci aplikoval súd, predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie z vyššie uvedených princípov. Podľa judikátu R 34/1982 musí aplikácia tohto ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočný charakter. V tomto smere žalobca poukázal aj na rozhodnutia Ústavného súdu, sp. zn. III. ÚS 292/07, sp. zn. I. ÚS 303/12. Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie, alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (nález I. ÚS 2862/07), ale slúži na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten kto dôvodne bráni svoje porušené alebo ohrozené právo alebo právom chránený záujem, dostal náhradu trov konania. V danom prípade ide o situáciu, kedy žalovaná účelovo a bezdôvodne bráni kontaktu žalobcu so synom. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, v čom súd vzhliadol ako spravodlivé poskytnúť ochranu osobe porušujúcej práva inej osoby a v čom považoval za nespravodlivé, aby úspešnej sporovej strane nepriznal náhradu trov konania na bránenie jej porušeného práva. Pre preukázanie rozporuplnosti argumentácie súdu v napadnutom rozhodnutí žalobca poukazuje na uznesenie Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 8C/34/2022 zo dňa 08.12.2022, ktorým bol zamietnutý návrh žalovanej na spojenie vecí, vrátane predmetnej právnej veci. Už len táto skutočnosť sama o sebe vylučuje možnosť existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, ktoré aplikoval súd. Žalobca sa s rozhodnutím o zamietnutí návrhu na spojenie vecí stotožňuje. Samotný súd predpokladá ďalšie protiprávne konanie zo strany žalovanej a predpokladá, že styk žalobcu s maloletým sa naďalej nebude uskutočňovať

i napriek vykonateľným rozhodnutiam, čo vyplýva zo viacerých znaleckých posudkov a aj napriek snahe žalobcu tráviť každý možný čas so synom. Je to práve žalobca, ktorý sa snaží predchádzať neprímeraným hmotným výdavkom súdu a stranám sporu, pričom žalovaná dlhodobo a účelovo bez ospravedliteľného dôvodu bráni v styku maloletého so žalobcom.

V predmetnej veci nemožno nepriznať náhradu trov konania podľa § 257 CSP. Ak súd samostatným rozhodnutím konštatuje, že žalobca sa od začiatku konania domáha ochrany svojich práv procesne správnym spôsobom, nemôže na základe tej istej argumentácie náhradu trov nepriznať pre procesný postup žalobcu, pretože v takom prípade ide o nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. Je nespravodlivé, aby sa žalobca domáhaním ochrany svojho práva dostal do situácie, kedy náklady na uplatnenie svojho práva prevyšujú priznaný nárok náhrady škody. Spojiť hociktoré obdobné konania do jedného tak, ako to v odôvodnení napadnutého rozsudku tvrdí súd, by bolo neúčelné, neprehľadné, zmätočné a nehospodárne. Každá žaloba

o náhradu škody si vyžaduje dôkladné posúdenie s rozsiahlym dokazovaním a ktorékoľvek spojenie obdobných vecí prinesie do konania neprehľadnosť. Súd v bode 38 odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že žalobcovi nič nebránilo podať žalobu, v ktorej si uplatní svoje nároky na náhradu škody za viacero dní, pričom podľa povahy jeho nárokov ide o totožné škody

z titulu cestovných nákladov, o totožný okruh sporových strán a všetky veci skutkovo spolu súvisia. Takýto reštriktívny záver súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko ide o zjavnú rozporuplnosť procesného postupu súdu, ako vyplýva z rozhodnutia

o zamietnutí návrhu na spojenie vecí. Žalobca má za to, že jednotlivé veci týkajúce sa náhrady škody nie je možné objektívne spojiť, keď ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce styk žalobcu s maloletým, pri ktorom žalovaná zavádza súd, že ide vždy o zmarené styky

v priebehu po sebe nasledujúcich dní, pričom ide o rozdielne časové obdobia a rôzne skutkové tvrdenia. Uvedené je potrebné dôkladne posúdiť a v celom rozsahu vyvrátiť, čo nie je možné uskutočniť hospodárne v jednom konaní. Žalobca nemá inú zákonnú možnosť domáhať sa uplatnenia svojich práv, nezneužíva svoje právo, dôvodne si uplatňuje škodu vzniknutú konaním žalovanej v niekoľkých konaniach, čo iným spôsobom nie je možné, aby žalobca žaloval žalovanú v jednom konaní o desiatky

jednotlivých škôd, preto je preukázaná dôvodnosť nároku žalobcu na náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu. Odôvodnenie rozsudku vo vzťahu k výroku IV. považuje žalobca za vnútorné rozporné, nepresvedčivé, arbitrárne a nezohľadňujúce vykonané dokazovanie, okolnosti a postavenie žalobcu ako rodiča, ktorý nemá dieťa zverené do starostlivosti, teda nemá rovnaké možnosti ako žalovaná. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku IV. zmenil tak, že žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že v časti výroku III. sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie, ktorým nebol žalobcovi priznaný nárok, je vecne správne a zohľadňujúce vykonané dokazovanie. Rozhodnutie, v ktorom súd nepriznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania z dôvodu, že žalobca podal 37 takmer identických podaní, je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov a v súlade so zásadou účelnosti náhrady trov konania. V súlade s § 251 CSP možno za trovy konania považovať iba také výdavky, ktoré sú preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené, ak vznikli v konaní

v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Pokiaľ nebudú v prípadne konkrétneho výdavku súčasne splnené všetky zákonné kritéria, nemožno výdavok kvalifikovať ako súčasť trov konania. V tomto smere poukázala žalovaná na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn.

6 MCdo 9/2013. S prihliadnutím na toto konanie boli naplnené objektívne skutočnosti majúce povahu dôvodov osobitného zreteľa, pre ktoré nie je možné žalobcovi priznať náhradu trov konania. Trovy konania, ktoré žalobcovi v konaní vznikli neboli účelne vynaložené, keď žalobca opakovane podáva takmer identické návrhy na vydanie platobných rozkazov

z dôvodu neuskutočnených stykov s maloletým. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4MCdo/16/2014 má žalovaná za to, že nie je daný dôvod nahradiť akékoľvek trovy právneho zastúpenia, keď žalobca mohol požadovaný nárok uplatniť jedným procesným úkonom, v jednom konaní, čím by zabezpečil účelnosť vynaložených trov konania v zmysle

§ 251 CSP. Ak žalobca trvá na tom, že nebolo možné podať jeden návrh na vydanie všetkých platobných rozkazov z dôvodu rozsiahleho dokazovania, žalovaná uvádza, že žalobcovi nebránilo podať jeden návrh v prípade jedného styku, ktorý trval v rozsahu viacerých dní, keď skutkové okolnosti, strany sporu a predmet návrhu boli v týchto prípadoch identické, ako aj predkladané dôkazy. V prípade styku, ktorý mal trvať v rozsahu jedného týždňa, nie je dôvod podávať sedem samostatných návrhov. Žalobca podal na žalovanú 37 návrhov na vydanie platobných rozkazov vo veci náhrady cestovných výdavkov za neuskutočnené styky. Desiatky podaných návrhov sú pritom totožného znenia, ktoré sa menia len v dátume, kedy mal styk prebiehať. Rozdielnosť znenia návrhu spravidla závisí od dôvodu neuskutočnenia styku, pričom žalobca mohol objektívne takéto návrhy spojiť do jedného a tým by zabránil neúčelnému navyšovaniu trov konania. V predmetnom konaní sa jedná o neuskutočnený styk zo dňa 18.09.2020. Žalobca sa domáhal uskutočnenia styku od 18.09.2020 do 20.09.2020, pričom žalobca podal na žalovanú za jeden neuskutočnený styk dva samostatné návrhy na vydanie platobných rozkazov, a to za neuskutočnený styk zo dňa 18.09.2020 a 19.09.2020. Podané návrhy majú totožné znenie, ide o rovnaký skutkový stav, rovnakých účastníkov, rovnaký uplatnený nárok, čo do právneho základu a výšky náhrady škody. Neexistuje objektívny dôvod, pre ktorý bol nemohol žalobca nároky, ktorých sa domáha v samostatných konaniach, uplatniť jedným procesným úkonom. Žalobca svojim šikanóznym konaním sleduje práve cieľ spôsobiť žalovanej škodu, pričom takéto konanie nespôsobuje žalovanej len majetkovú škodu, pozostávajúcu z vynakladania veľkého množstva nákladov na cesty na súdne pojednávania, za právny zástupcom, na podávanie úkonov v každom samostatnom konaní, ale zároveň uvedené vplýva aj na jej duševné zdravie. Konaním, v ktorom bol podávaný celý rad rovnakých žalôb, sa zaoberal aj Ústavný súd ČR v náleze sp. zn. I. ÚS 988/2012, kedy ide síce o skutkovo odlišnú situáciu, avšak závery súdu sú aplikovateľné aj na tento prípad. Ústavný súd poukázal na to, že v prípade formulárových žalôb, ktorých znenie je takmer identické, možno dospieť k záveru, že účelom právneho zastúpenia nie je poskytovanie právnej pomoci, ale parazitovanie na drobných pohľadávkach voči občanom, ktoré boli umelo navyšované do nezmyselnej výšky za účelom zabezpečenia ľahkého zárobku. Takéto správanie bolo vyhodnotené ako zneužitie práva na zastúpenie advokátom, resp. dokonca procesnou šikanou. Keďže definícia formulárových žalôb sa zhoduje

s procesným postupom žalobcu, žalovaná poukázala aj na nález Ústavného súdu ČR, sp. zn.

I. ÚS 3923/11 a má za to, že formulárovými podaniami neboli len samotné návrhy na vydanie platobných rozkazov, rovnaké znenie mali aj návrhy na pokračovanie v konaní, ako aj vyjadrenia žalobcu. Vzhľadom k uvedenému je preukázané, že takéto právne úkony nie sú úkonmi právnej služby, preto je v súlade so zásadou spravodlivosti nepriznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Žalovaná poukázala aj

na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorý sa zaoberal problematikou trov právneho zastúpenia pri tzv. hromadných veciach, a to

v uznesení sp. zn. 6 MCdo 5/2013. Z uvedeného je zrejmé, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v súlade rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR. Žalovaná v konaní riadne preukázala, že žalobca podávaním identických návrhov na vydanie platobných rozkazov nie je možné považovať za účelne vynaložené trovy nevyhnutné na riadne uplatnenie alebo bránenie práva. Je preto zákonným postupom súdu, ak takémuto konaniu odmietne priznať ochranu, na základe dôvodov hodných osobitného zreteľa neprizná nárok na náhradu trov konania. Vyššie uvedená rozhodovacia prax súdov potvrdzuje, že aj v prípade úspechu strany vo veci je možné rozhodnúť o nepriznaní náhrady trov konania. V danom prípade, keď žalobca podal 37 takmer identických návrhov na vydanie platobných rozkazov, je zrejmé, že nie je spravodlivé, aby žalobca dostal náhradu trov konania. Okresný súd Prievidza rozhodol o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žalobcovi z dôvodov hodných osobitného zreteľa aj v konaniach sp. zn. 15C/34/2022, 13C/37/2022, 12C/51/2022, 6C/34/2022, 5C/37/2022, 12C/34/2022, 12C/3/2022, a to napriek skutočnosti, že žalobca bol v konaní úspešný, nakoľko mal súd za to, že sú dané dôvody osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania. Konanie žalovaného, ktorým sa domáha rovnakého nároku

v 37 konaniach, je zjavným a svojvoľným úkonom zneužívajúcim právo, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. V tomto smere žalovaná poukázala na čl. 5 CSP a na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. S poukazom na uvedené má žalovaná za to, že žalobca koná účelovo, v rozpore s dobrými mravmi, keď účelom výkonu práva žalobcu je znevýhodniť žalovanú a spôsobiť jej ujmu (psychickú, ako finančnú). Pokiaľ by žalobcovi išlo o náhradu škody za neuskutočnený styk s maloletým, mohol podať v roku 2022 jeden návrh na zaplatenie s vyčíslením škody od roku 2020 do dňa vyhotovenia návrhu.

10. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že odmietavá vôľa maloletého v priebehu konania nebola nijakým spôsobom preukázaná. Žalovaná styk žalobcu s jeho synom v predmetné dni vôbec neumožnila a v konaní ani nebolo preukázané, že by sa oň aspoň pokúsila. V konaní je nesporná skutočnosť, že žalovaná sa zaviazala umožniť náhradný styk nad rámec vykonateľného rozhodnutia z preukázaného dôvodu, keď bezdôvodne zmarila styk maloletého so žalobcom za dni od 24.08.2020 do 26.08.2020. Žalovaná na pojednávaní dňa 02.09.2020 (vo veci vedenej pod sp. zn. 9Pc/17/2019) po dopytovaní sudkyne uviedla, že náhradný styk sa uskutoční v dňoch 18.09.2020 až 20.09.2020, teda prisľúbila v uvedených dňoch maloleté dieťa na styk s otcom pripraviť. Vzhľadom na existujúce vykonateľné rozhodnutie súdu a na obdobie medzi pojednávaním (dňa 02.09.2020), v rámci ktorého prisľúbila náhradný styk, dátumom jeho konania (od 18.09.2020 do 20.09.2020), mala žalovaná dostatočný časový priestor na to, aby maloletého pripravila a motivovala na styk

s otcom, preto nemôže obstáť jej tvrdenie, že bola preukázaná jej snaha o uskutočnenie styku. Žalobca žalovanú informoval sms správami deň vopred, že sa dostaví za účelom uskutočnenia styku, na čo žalovaná nereagovala. Žalobca tak nemal ako vedieť o ďalšej žalovanou vykonštruovanej a jej domnelej objektívnej prekážke styku, ktorú ani nepreukázala. Nepreukázala ani skutočnú existenciu jej tvrdenej objektívnej príčiny, teda vôľu maloletého

v deň zmareného styku, o ktorom vedela viac ako dva týždne pred tým. Jej tvrdenie, že nebola viazaná žiadnou povinnosťou, ktorá by ju zaväzovala odovzdať maloletého na styk, je nepravdivé a neprimerané. Súd správne vyhodnotil skutkový stav, keď žalovaná prisľubom na pojednávaní sama určila dni náhradného styku, preto bolo povinnosťou žalovanej maloletého na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť, a to bez ohľadu na jej subjektívne a nepreukázané úvahy o vôli maloletého v čase styku s žalobcom. Žalovaná nepreukázala plač, schovávanie sa, ani žiadny iný odmietavý postoj maloletého. Žalovaná spochybňuje relevanciu znaleckého posudku č. XXX/XXXX, ktorý nesporne preukáže negatívne ovplyvňovanie maloletého žalovanou. Žalovaná nemôže tvrdiť, že žalobca účelovo preukazuje len niektoré strany znaleckého posudku, nakoľko bola sama účastníčkou znaleckého dokazovania, rovnako tak disponuje predmetným posudkom. Žalovaná hodnotí názory odbornej literatúry vo vzťahu k životnému riziku a poukazuje na to, že pri hodnotení účasti poškodeného na škode nebude dôležité len jeho zavinenie. Žalovaná pri inšpirácii

z komentáru k ust. § 420 OZ opomenula na poslednú časť, v ktorej autor uvádza, že keďže zavinenie škodcu a zavinenie poškodeného nemožno klásť na rovnakú úroveň, účasť poškodeného na vlastnej škode sa uberá cestou dokazovania príčinnej súvislosti medzi rizikami v dosahu poškodeného na jednej strane a samotnou škodou, kauzalitou, ktorá si všíma konkurenčné a alternatívne príčiny škody. Žalobca má za to, že vo vzťahu

k zmarenému styku, ktorý je predmetom tohto konania, žalobca sa nemal ako dozvedieť

o nepreukázanej (žalovanou domnelej) objektívnej príčine zmarenia styku skôr, ako pred realizáciou styku, keďže dátum styku vychádzal z iniciatívy žalovanej, ktorá nereagovala na sms správy zaslané deň pred uskutočneným stykom. Túto príčinnú súvislosť musí žalovaná preukázať, pričom v konaní nepreukázala vôľu maloletého v čase styku, nepreukázala jej tvrdenia, že ho motivovala a nedala dostatočne včas vedieť žalobcovi o existencii objektívnej prekážky styku s maloletým tak, aby zabránila škode. Konceptiu bežného rizika nemožno aplikovať na toto konanie, ktorého predmetom je náhrada škody spôsobenej zmareným stykom zo strany žalovanej. Pokiaľ ide o znalecký posudok č. X/XXXX, žalobca konštatuje, že deň zmareného styku je takmer rok od vykonateľného rozhodnutia súdu, ktorý určil styk otca s maloletým a predmetný znalecký posudok je vyhotovený takmer 4 roky odkedy je súdom nariadený styk s otcom. Zneužívať údajnú vôľu maloletého tak dlhé obdobie nemôže ani v najmenšom znieť ako vierohodná skutočnosť, keď v žiadnom konaní taká vôľa nebola preukázaná. Nie je možné sa stotožniť s tvrdením, že 3 roky sa snaží maloletého motivovať, keď ani raz nepreukázala ako. Znalecký posudok vyhotovený dňa 15.01.2023 nemá vplyv na toto konanie, ktorého predmetom je náhrada škody v súvislosti so zmareným stykom dňa 18.09.2020. Žalovaná v žiadnom inom konaní, psychologickým alebo iným znaleckým posudkom nepreukázala svoje tvrdenia o nevíli maloletého stýkať sa s otcom. Znalecký posudok č. X/XXXX bol súdom správne zamietnutý z dôvodu koncentrácie konania, keď posudok má preukázať žalovanou tvrdené skutkové okolnosti z obdobia takmer 3 roky po zmarenom styku a nepreukázala skutočnosť, prečo nepredložila znalecký posudok skôr. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd na znalecký posudok č. X/XXXX neprihliadol, keďže je pre toto konanie irelevantný a tento dôkazný prostriedok nebol predložený včas. Z konania žalovanej je zrejmé, že sa jednalo o úmyselný účelový postup tak, aby žalobcovi zmarila styk s maloletým, porušujúc právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave rodičovských práv a povinností. Žalovaná preto v zmysle ust. § 420 OZ zodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi svojim protiprávnym konaním, pretože žalobcu nedôvodne obmedzila na riadnom výkone rodičovských práv vo vzťahu k maloletému. Žalobca navrhol, aby odvolací súd výroky I., II. a III. napádaného rozsudku potvrdil ako vecne správne a výrok IV. napádaného rozsudku zmenil tak, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. Žalovaná vo vyjadrení uvádzala rovnaké skutočnosti a tvrdenia ako v podanom odvolaní a vyjadrení k odvolaniu žalobcu a dodala, že vôľa maloletého bola v konaní riadne preukázaná. Skutočnosť, že tieto citové prejavy pretrvávali bola preukázaná v znaleckom posudku č. X/XXXX zo dňa 15.1.2023, v ktorom je uvedené, že maloletý mal počas prebiehajúcich stykov v roku 2020 a 2021 výrazné citové reakcie pri odlučovaní od žalovanej, pričom tieto citové reakcie sú prejavom strachu z odlúčenia, na ktorých nemá žalovaná žiadnu vinu a nijakým spôsobom maloletého k takýmto prejavom nenabádala. Žalovanej nie je zrejmé, aké právoplatné a vykonateľné rozhodnutie svojvoľne marila tým, že sa styk maloletého so žalobcom dňa 18.09.2020 neuskutočnil, keď styk bol v tom čase upravený uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19CoP/33/2020, v zmysle ktorého žalovaná nemala povinnosť žalobcovi navrhnúť akýkoľvek náhradný styk. Navrhnutím náhradného styku zo strany žalovanej bola jednoznačne preukázaná snaha žalovanej o realizácie stykov žalobcu s maloletým. Skutočnosť, že sa styk dňa 18.09.2020 neuskutočnil žalovaná nedokázala ovplyvniť. Bol to práve maloletý, ktorý bol v deň uskutočnenia styku rozrušený, plakal, schovával sa, a to aj napriek snahe žalovanej, ktorá ho motivovala a snažila sa ho všetkými spôsobmi presvedčiť. V konaní nebolo preukázané akékoľvek tendenčné alebo manipulatívne správanie žalovanej smerom k maloletému. Pokiaľ žalobca tvrdí, že bolo povinnosť žalovanej preukázať nerelevantnosť znaleckého posudku č. XXX/XXXX, tak túto povinnosť si v rámci kontradiktórnosti konania riadne splnila, keď žalovaná do konania predložila vyjadrenie k znaleckému posudku zo dňa 4.11.2021, ktoré bolo predkladané aj v konaní vedenom pod sp. zn. 18P/54/2019. Zároveň predložila aj Oznámenie o začatí správneho konania, v ktorom bolo uvedené, že voči znalkyni D. B. J., D. sa začalo viesť správne konanie z dôvodu podozrenia zo spáchania iného správneho deliktu pri vypracovaní znaleckého posudku č. XXX/XXXX, taktiež predložila rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti SR v konaní sp. zn. 3516/2022/153. Žalovaná v konaní riadne preukázala, že žalobca bol oboznámený o skutočnostiach, že maloletý nie je adaptovaný na styk v rozsahu na prespanie. Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19CoP/20/2022-2736 preukazuje, že styk, ktorého sa žalobca domáhal bol v rozpore s najlepším záujmom maloletého dieťaťa. Styk, ktorý sa mal uskutočniť dňa 18.09.2020 nebol realizovaný v súlade s vykonateľným rozhodnutím. Žalovaná nemala možnosť informovať žalobcu vopred, že sa citová reakcia maloletého opätovne vyskytne. Žalobcu informovala pravidelne o problémoch vyskytujúcich sa pri príprave a odovzdávaní na styk, čo bola jej jediná možnosť ako upozorniť na možný výskyt týchto citových prejavov. Napriek uvedenému sa snažila maloletého na styk motivovať a pripraviť, ten však realizáciu styku v rozsahu na prespanie opakovane odmietal. Súd nesprávne posúdil koncentráciu konania vo vzťahu k zamietnutiu

znaleckého posudku ako dôkazného prostriedku. Znalecký posudok bol doručený žalovanej dva týždne pred pojednávaním, teda išlo o bežnú dobu trvania oboznámenia sa s tak rozsiahlym dokumentom. Samotné vyjadrenie založené na zisteniach uvedených v znaleckom posudku žalovaná za účelom hospodárnosti a účelnosti konania predniesla priamo na pojednávaní dňa 13.03.2023. Skutočnosti uvedené v znaleckom posudku preukazujúce vôľu maloletého pri realizácii stykov zároveň potvrdzujú, že vôľa maloletého pretrvávala. Žalovaná má za to, že v konaní riadne preukázala, že nezodpovedá za škodu, ktorá žalobcovi vznikla vynaložením cestovných výdavkov do miesta bydliska maloletého dňa 18.09.2020. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozhodol v zmysle jej podaného odvolania.

12. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že naďalej trvá na všetkých skutočnostiach uvedených vo svojom odvolaní, s vyjadrením žalovanej sa nestotožňuje. V každom jednom zmarenom styku je potrebné osobitne skúmať kauzálny nexus vo vzťahu k náhrade škody za každý zmarený styk osobitne. Ani v tomto konaní žalovaná nepreukázala šikanózne správanie alebo zneužitie procesných práv žalobcu s cieľom poškodiť žalovanú. Je to len procesná taktika žalovanej presunúť dôkazné bremeno jej tvrdení na žalobcu, aby odvrátila pozornosť od skutočného predmetu sporu, a to účelové marenie styku. Žalovaná a súd tvrdia, že žalobca mohol zvoliť iný procesný postup domáhania sa súdnej ochrany jeho práv. Žalobcovi však nie je zrejmé aký iný postup, keď návrh na spojenie konaní bol tunajším súdom zamietnutý, čím samotný súd legitimizoval procesný postup žalobcu, teda nie je možné spojiť predmetné konania. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, ktoré súd žalobcovi nepriznal, žiadnym spôsobom nevplynulo z dokazovania, vyplynuli len z nepodložených tvrdení žalovanej, ktorá ich nijakým spôsobom nepreukázala. Taký závažný zásah do jeho procesných a majetkových práv, akým je nepriznanie trov právneho zastúpenia, môže mať vplyv na jeho budúce domáhanie sa súdnej ochrany a nemôže byť odôvodnený iba strohým konštatovaním súdu, ktorý je navyše v rozpore so samotným názorom súdu. Šikanózne správanie a zneužitie procesných práv musí byť zo skutkových okolností tak zrejmé a preukázané, že nad rámec všetkých pochybností nie je možné dospieť k inému záveru. V tomto konaní takáto skutočnosť nijakým spôsobom preukázaná nebola. Argumentácia súdu, že žalobca sa šikanóznym spôsobom domáha súdnej ochrany, čím ide o zjavné zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 CSP nemôže požívať právnu ochranu, nemá oporu ani v rozhodovacej súdnej praxi. Žalobca je ten, ktorý disponuje žalobným návrhom, ktorý súd ešte pred samotným rozhodnutím vo veci súd legitimizoval. Ide o jediný zákonný a hospodárny spôsob domáhania sa ochrany práv žalobcu. Každá žaloba o náhradu škody si vyžaduje dôkladné posúdenie

s rozsiahlym dokazovaním a ktorékoľvek spojenie obdobných vecí prinesie do konania neprehľadnosť a neúčelne predĺži rozhodnutie vo veci samej, čo pri počte viac ako

100 zmarených stykov žalobcu s maloletým za uplynulé 3 roky nie je ani možné. Spojenie vecí do jedného konania a z toho vyplývajúce iné procesné správanie sa žalobcu nedáva žiaden racionálny zmysel. Je súdom preukázané, že takmer každý jeden zmarený styk povinnou nie je odôvodnený, ide o svojvoľné a protiprávne konanie povinnej, preto sú tvrdenia žalovanej o jej snahe motivovať maloletého na styk, ktorá je podľa slov povinnej márna z dôvodu objektívnych prekážok na strane maloletého, zavádzaním súdu. Žalovaná marí styky žalobcu s maloletým dodnes, preto nie je racionálne zvoliť procesne iný postup, ktorý by bol rýchlejší, hospodárnejší a prehľadnejší. To, čo žalovaná navrhuje, by prinieslo zdĺhavé, neefektívne a zmätočné konanie, ktoré by vyhovovalo žalovanej. Súd však napriek tomu neprípustne a závažne zasahuje do jeho procesných a majetkových práv, akým je nepriznanie trov právneho zastúpenia, čo môže mať vplyv na jeho budúce domáhanie sa súdnej ochrany. Uplatňovanie práva žalobcu týmto spôsobom je jediným zákonne možným, vhodným a potvrdeným procesne správnym postupom, preto ho nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a ani inými dôvodmi hodného osobitného zreteľa

v zmysle ust. § 257 CSP. Žalobca žiadal, aby odvolací súd rozhodol v zmysle svojho podaného odvolania.

13. Žalovaná v podanom vyjadrení uvádzala rovnaké skutočnosti a tvrdenia ako v podanom odvolaní a v predošlých vyjadreniach.

14. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 a contrario CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP a v napadnutej časti vo výroku IV. o nároku na náhradu trov konania je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť a žalobcovi priznať voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % pred súdom prvej inštancie.

15. Rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavom výroku II. a v zastavujúcom výroku III., odvolaním napadnutý nebol, preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

16. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

17. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

18. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu vznikú v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a porušením právnej povinnosti a zavinenie. Všetky uvedené zodpovednostné zložky musia byť splnené kumulatívne. Prvé tri predpoklady sú objektívneho charakteru. Dôkazné bremeno ohľadne nich leží na poškodenom. Zavinenie je subjektívnej povahy, jeho existencia vo forme nevedomej nedbanlivosti sa predpokladá. Základnou podmienkou vzniku zodpovednostného vzťahu je príčinná súvislosť medzi konaním (opomenutím) škodcu a vzniknutou škodou u poškodeného, ktorá musí byť predvídateľná. Porušenie právnej povinnosti musí byť preukázané, v predmetnom prípade sa jedná o právnu povinnosť uloženú rozhodnutím súdu o úprave styku otca (žalobcu) s maloletým dieťaťom. Podľa výkladu súdnej praxe sa škodou rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú je možné objektívne vyjadriť v peniazoch. V zmysle judikatúry sa za skutočnú škodu považuje majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné a účelné (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. 177/08).

19. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanej náhrady škody titulom vynaložených cestovných nákladov na cestu do miesta bydliska maloletého syna dňa 18.09.2020 za účelom realizácie styku so synom. V tomto čase existovalo právoplatné a vykonateľné uznesenie Okresného súdu Prievidza, č.k. 18P/54/2019-389 zo dňa 01.07.2020, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne,

č.k. 19CoP/33/2020-567 zo dňa 05.08.2020, v zmysle ktorého bol žalobca oprávnený stretnúť sa s maloletým odo dňa 24.08.2020 od 09:00 hod. nepretržite do dňa 26.08.2020 do 17:00 hod. v neprítomnosti matky (žalovanej), ktorej bola uložená povinnosť maloletého na stretnutie s otcom riadne pripraviť s tým, že žalobca si prevezme maloletého od žalovanej v určený čas v mieste bydliska maloletého a po skončení styku maloletého odovzdá žalovanej v mieste bydliska maloletého.

20. Práve okolnosť, že v rozhodnom čase existovalo vykonateľné rozhodnutie súdu, ktoré ukladalo žalovanej povinnosť maloletého na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť, neumožňuje prijať záver, že žalovaná tak nemusela urobiť z dôvodov, ktoré uvádza. Vykonateľnosť je vlastnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorá umožňuje vynútenie splnenia povinnosti uloženej takýmto rozhodnutím. Z toho možno logicky dovodiť, že ten, komu je vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, musí túto povinnosť splniť. Z tejto kategorickej požiadavky možno zľaviť v zásade iba v prípade, ak by splneniu uloženej povinnosti bránili objektívne okolnosti. V opačnom prípade, pokiaľ by vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej moci nemuseli byť v zásade kategoricky plnené, znamenalo by to popretie princípov záväznosti rozhodnutí orgánov verejnej moci a rozhodnutia verejnej moci by stratili na význame, ktorý majú v rámci doktríny právneho štátu.

21. Neobstojí námietka žalovanej, že jej nebolo preukázané úmyselné zavinenie vzniku škody cestovných výdavkov žalobcu do miesta bydliska maloletého dňa 18.09.2020, a to aj s poukazom na to, že nejde o súdom nariadený styk. Bez ohľadu na skutočnosť, že žalobca bol oprávnený stretnúť sa s maloletým v intervale od 24.08.2020 do 26.08.2020 v zmysle uznesenia Okresného súdu Prievidza, č.k. 18P/54/2019-389, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19CoP/33/2020-567, žalovaná bola povinná odovzdať maloletého na styk so žalobcom dňa 18.09.2020. Z uvedeného rozhodnutia súdu o úprave styku vyplýva, že v prípade, ak sa styk otca (žalobcu) s maloletým neuskutoční v súdom určenom čase z dôvodu objektívnej prekážky na strane dieťaťa, matka (žalovaná) je povinná umožniť otcovi (žalobcovi) styk s maloletým v rovnakom rozsahu v náhradnom termíne. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 02.09.2020 vo veci určenia výživného na manželku (žalovanú) a vo

veci neodkladného opatrenia vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 9Pc/17/2019 je zrejmé, že na otázku súdu, kedy sa uskutoční náhradný styk za nezrealizovaný styk určený súdom, žalovaná uviedla, že náhradný styk otca (žalobcu) s maloletým sa uskutoční v dňoch od 18.09.2020 do 20.09.2020. Vzhľadom na uvedené bolo povinnosťou žalovanej maloletého riadne pripraviť a odovzdať žalobcovi maloletého na styk v náhradný termín dňa 18.09.2020, ktorý termín žalovaná sama stanovila, pričom uvedenú skutočnosť ohľadom určenia náhradného termínu realizácie styk žalovaná ani nerozporovala.

22. V konaní sporné, že žalobca sa dňa 18.09.2020 dostavil do miesta bydliska maloletého za účelom realizácie náhradného styku s maloletým určeného žalovanou v súvislosti s vykonateľným rozhodnutím súdu, pričom styk žalobcu s maloletým sa neuskutočnil.

Z výpisu SMS komunikácie medzi žalobcom a žalovanou vyplynulo, že žalobca kontaktoval žalovanú dňa 17.09.2020 (deň pred uskutočnením styku) a žiadal žalovanú, aby mu maloletého odovzdala dňa 18.09.2020 pred bydliskom maloletého, na čo žalovaná nereagovala. Žalobca dňa 18.09.2020 o 09:02 hod. kontaktoval žalovanú a prosil ju o odovzdanie maloletého s tým, že čaká pred domom. Opätovne o 09:13 hod. kontaktoval žalovanú, že stojí pred domom a vzhľadom na to, že maloletého odmietla odovzdať, nepripravila ho riadne a včas na styk, je nútený volať políciu. V Oznamení nových okolností o priebehu stykov zo dňa 29.10.2020 vo veci vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 18P/54/2019 žalovaná vo vzťahu k styku zo dňa 18.09.2020 uviedla, že žalobca si prišiel vyzdvihnúť maloletého pred dom o 09:00 hod., maloletý od rána plakal, držal sa matky, kričal, že nechce ísť s otcom, odmietal vyjsť z izby. Žalovaná po príchode žalobcovi oznámila do telefónu, že maloletý odmieta ísť so žalobcom a plače. Žalobca trval na odovzdaní maloletého a privolať policajnú hliadku.

23. V predmetnej veci z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by existovali také objektívne okolnosti, pre ktoré by k styku žalobcu s maloletým dňa 18.09.2020 nemohlo dôjsť. Žalovaná v tejto súvislosti namietala vôľu maloletého, ktorý mal podľa žalovanej styk so žalobcom (otcom) odmietať, a preto považovala nesplnenie povinnosti týkajúcej sa odovzdania maloletého na styk so žalobcom za súladné s najlepším záujmom maloletého. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalovanej, že záujem maloletého dieťaťa je kľúčovým kritériom pri rozhodovaní súdu vo veciach maloletých detí, avšak v predmetnom konaní

o náhradu škody bolo nevyhnutné vychádzať z toho, že dané kritérium (najlepší záujem maloletého dieťaťa) bolo zohľadnené v konaniach starostlivosti súdu o maloleté dieťa,

a pokiaľ bolo v konaní starostlivosti súdu o maloletého istým spôsobom rozhodnuté

a rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť, nebolo prípustné, aby súd v konaní o žalobcom uplatnenej náhrade škody súlad so záujmom maloletého nanovo hodnotil alebo prehodnocoval. Podľa odvolacieho súdu nie je namieste ani poukaz žalovanej na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti SR č. 207/2016 Z.z., ktorú je podľa žalovanej nutné analogicky použiť a podľa ktorej sa pri výkone rozhodnutia berie do úvahy správanie a názor maloletého. Uvedená vyhláška sa aplikuje pri výkone rozhodnutia, pričom vyhodnotenie správania

a názoru maloletého je tu vecou súdu. Je to teda súd, ktorý vyhodnocuje správanie a názor maloletého v kontexte vykonateľného rozhodnutia a túto skutočnosť nemožno analogicky vzťahovať a aplikovať aj na iné situácie, pretože by opäť došlo k popretiu významu vykonateľného rozhodnutia súdu. Neobstojí ani tvrdenie žalovanej, že mala snahu realizovať styk za asistencie kolíznej opatrovníčky. Ani absencia takejto asistencie nepredstavuje preukážku, ktorá by objektívne neumožňovala žalovanou určený náhradný styk žalobcu

s maloletým. Prítomnosť tretej osoby pri odovzdávaní maloletého žalobcovi na styk nebola vykonateľným rozhodnutím nariadená.

24. Odvolaciu námietku žalovanej, že súd nesprávne zamietol návrh žalovanej na vykonanie dokazovania znaleckým posudkom č. X/XXXX zo dňa 15.01.2023 z dôvodu sudcovskej koncentrácie konania, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú do takej miery, že by odôvodňovala záver, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. V zmysle § 153 ods.1 a 2 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas; Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania; na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Uvedená v zákone vyjadrená zásada sudcovskej koncentrácie konania

má viesť strany sporu, aby predkladali skutkové tvrdenia a návrhy na vykonanie dokazovanie včas a nie s omeškaním, ktoré by viedlo k zbytočnému predlžovaniu sporu a k možnému porušeniu ústavou garantovaného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov /čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy/. Včasnosť predloženia skutkových tvrdení, či návrhov na vykonanie dokazovania vyhodnotí konajúci súd v konkrétnych okolnostiach danej veci, pričom jeho úvahy je limitovaná premisou vyjadrenou v § 153 CSP, podľa ktorej prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

25. V predmetnej právnej veci súd prvej inštancie odmietol s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania vykonať dôkaz znaleckým posudkom č. X/XXXXXX zo dňa 15.01.2023 znalkyne B. K. L., ktorý žalovaná predložila a navrhla vykonať ako dôkaz na pojednávaní dňa 13.03.2023. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie tento svoj procesný postup odôvodnil tým, že žalovaná predložila znalecký posudok s počtom strán 82 súdu priamo na pojednávaní, pričom nebolo dôvodné očakávať, že sa súd s tak obsiahlou písomnosťou oboznámi priamo na pojednávaní bez potreby jeho odročenia. Sama pritom tvrdila, že žalovanej bol doručený dňa 23.02.2023. Žalovanej podľa súdu prvej inštancie nič nebránilo, aby znalecký posudok súdu predložila skôr.

26. S uvedeným procesným postupom súdu prvej inštancie-aplikáciou sudcovskej koncentrácie konania na návrh žalovanej na vykonanie dokazovania vyššie uvedeným znaleckým posudkom odvolací súd nemôže súhlasiť. Z obsahu zápisnice o pojednávaní súdu prvej inštancie zo dňa 13.03.2023 vyplýva, že žalovaná na tomto pojednávaní, ešte pred začatím vykonávania dokazovania, navrhla súdu vykonať dokazovanie vyššie uvedeným znaleckým posudkom, ktorý bol podaný v konaní pred Okresným súdom Bratislava IV, sp. zn. 13P/91/2019, ktorého konania je účastníkom aj žalobca, a ktorý znalecký posudok bol žalovanej doručený dňa 23.02.2023. Tento znalecký posudok na pojednávaní žalovaná aj súdu predložila. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie ďalej vyplynulo, že žaloba v predmetnej právnej veci bola podaná dňa 26.07.2022 s návrhom na vydanie platobného rozkazu na upomínacom súde - Okresnom súde Banská Bystrica. Po vydaní platobného rozkazu v upomínacom konaní a po podaní vecne odôvodneného odporu žalovanej proti nemu, upomínací súd postúpil predmetnú vec dňa 07.10.2022 na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie nariadil na prejednanie veci pojednávanie na deň 13.03.2023. Na tomto pojednávaní súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovania a rozhodol napadnutým rozsudkom.

27. Z opísaných skutočností nie je podľa odvolacieho súdu možné vyvodiť záver o dôvodnosti odmietnutia vykonania dôkazu znaleckým posudkom č. X/XXXX zo dňa 15.01.2023 znalkyne B. K. L. podľa § 153 CSP o sudcovskej koncentracii konania. Medzi doručením predmetného znaleckého posudku žalovanej a návrhom na jeho vykonanie ako dôkazu v tomto konaní uplynulo 17 dní. Je nepochybné, že v tomto čase sa musela žalovaná s obsahom znaleckého posudku /ktorý podľa súdu prvej inštancie má

82 strán/ sama oboznámiť a vyhodnotiť ho z hľadiska jeho vzťahu k tomuto konaniu /teda, či má nejakú dôkaznú hodnotu z hľadiska jej procesnej obrany v tomto konaní a má ho preto navrhnúť vykonať ako dôkaz/. Žalovaná potom navrhla vykonať tento dôkaz na prvom pojednávaní vo veci, na ktorom ho aj fyzicky predložila, pričom sa jednalo o znalecký posudok, ktorý mala protistrana k dispozícii, keďže je tiež účastníkom iného súdneho konania, v ktorom bol tento znalecký posudok podaný. Návrh na vykonanie dokazovania spolu s fyzickým predložením samotného dôkazu žalovaná dala súdu prvej inštancie ešte pred začatím dokazovania vo veci. Nebol žiadny objektívny dôvod kvôli tomuto návrhu na vykonanie dôkazu nariaďovať ďalšie pojednávanie. Súd vykonáva dôkazy zásadne na pojednávaní / § 188 ods. 1 CSP/ a skutkové závery činí z takto vykonaného dokazovania. Pri návrhoch na vykonanie dôkazu, ktoré sú súdu predložené priamo na pojednávaní nemá súd dôvod odročovať pojednávanie, aby sa s takýmito dôkazmi najprv sám, mimo pojednávania oboznámil. Ak mu objektívne nič nebráni na pojednávaní predložený dôkaz vykonať, vykoná ho, pričom ak ide z hľadiska rozsahu, či zložitosti o rozsiahly dôkaz, ktorého posúdenie samostatne, či v kontexte s inými vykonanými dôkazmi vyžaduje časovo náročnejšiu úvahu zo strany súdu, nič súdu nebráni pojednávanie odročiť za účelom vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej a v medziobdobí sa takýmto posúdením zaoberať. V danej veci je potrebné v neposlednom rade zohľadniť aj to, že konanie v predmetnej právnej veci sa v tom čase viedlo po dobu niečo vyše 7 mesiacov /a to vrátane upomínacieho konania/, a tak aj prípadné odročenie pojednávania

na vyhlásenie rozsudku /podľa § 219 ods. 2 CSP najdlhšie na 30 dní/ by nebolo podľa odvolacieho súdu porušením práva strán sporu na prejednanie veci bez zbytočných prietahov.

28. Z uvedeného je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že žalovaná v tejto právnej veci dala súdu prvej inštancie návrh na vykonanie dôkazu znaleckým posudkom č. X/XXXXX zo dňa 15.01.2023 znalkyne B. K. L. včas, pretože tak urobila v primeranom čase po tom, čo sa tento dôkaz objektívnej dostal do jej dispozície a konala pritom starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť tohto konania. Zo strany súdu prvej inštancie preto nebol zákonný dôvod na odmietnutie vykonania tohto dôkazu s odvolaním sa na inštitút sudcovskej koncentrácie konania.

29. Na druhej strane ale platí, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie strán sporu. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná /§ 185 ods. 1 CSP/. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu potom možno založiť na tom, že tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania, alebo že navrhnutý dôkaz neoverí/ nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou, alebo že navrhovaný dôkaz je nadbytočným, t.j. určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené.

30. V predmetnej právnej veci žalovaná navrhla súdu prvej inštancie vykonania dôkazu znaleckým posudkom č. X/XXXXX zo dňa 15.01.2023 znalkyne B. K. L.. Aj keď na odmietnutie vykonania tohto dôkazu z hľadiska sudcovskej koncentrácie konania /ako to urobil súd prvej inštancie/ neboli splnené zákonné dôvody, aj tak tu existuje objektívny dôvod, pre ktorý mohlo byť vykonanie tohto dôkazu odmietnuté. Navrhnutý dôkaz má preukazovať skutočnosti, ktoré súd bez relevantnej súvislosti s predmetom tohto konania. Žalovanou predložený znalecký posudok č. XX/XXXX zo dňa 15.01.2023 znalkyne B. K. L. č. X/XXXX zo dňa 15.01.2023, odzrkadľuje situáciu maloletého v roku 2023, pričom predmetom tohto konania je náhrada škody spočívajúcej vo vynaložených nákladoch v súvislosti s cestou do miesta bydliska maloletého a späť za účelom uskutočnenia styku dňa 18.09.2020, vzhľadom na ktorú skutočnosť predmetný znalecký posudok č. XX/XXXX nevyvovedá nič o vtedajšom psychickom stave maloletého. Odvolací súd má za to, že iba znalecký posudok vyhotovený na účel posúdenia, či dňa 18.09.2020 existovala objektívna prekážka vylučujúca styk žalobcu s maloletým, by bol pre toto konanie relevantný. Žalovaná predložila aj oznámenie o výsledku správneho konania s tvrdením, že na základe tohto bolo preukázané, že pri vypracovávaní znaleckého posudku č. 144/2020, znalkyňou D. B. J., D. došlo k spáchaniu iného správneho deliktu. Z uvedeného oznámenia žalovaná dovodila, že predmetný znalecký posudok ako dôkazný prostriedok v konaní neobstojí a súd nemôže na tento znalecký posudok prihliadať. Následne žalovaná doložila aj rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 03.11.2022 č. XXXXX/XXXX/XXX. Odvolací súd v tomto smere konštatuje, že súd prvej inštancie nezaložil svoje rozhodnutie na znaleckom posudku č. XXX/XXXX, ani z neho nevychádzal, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

31. Odvolací súd považoval pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k výroku I. za významné, že žalovaná v prípade styku, ktorý mal byť realizovaný dňa 18.09.2020, žalobcovi včas neoznámila, že jeho styk s maloletým sa uskutočniť nemôže z objektívnych dôvodov, pričom za takéto dôvody nemožno považovať odmietnutie styku so žalobcom zo strany maloletého, ako to namietala žalovaná. Neuskutočnenie styku nie je v danom prípade možné pripisovať iba odmietavému postoj u maloletého. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobca sa dňa 18.09.2020 dostavil do miesta bydliska maloletého. Žalobca sa sms správou adresovanou žalovanej domáhal stretnutia s maloletým a odovzdania maloletého na styk, na čo žalovaná nereagovala. Pokiaľ ide o otázku vzniku škody, v konaní bolo preukázané, že žalobca dňa 18.09.2020 absolvoval za účelom styku s maloletým cestu osobným motorovým vozidlom zo svojho bydliska (H.) do miesta bydliska maloletého (H.). Stretnutie sa však nezrealizovalo, nakoľko žalobcovi nebol umožnený styk s maloletým a žalovaná neodovzdala maloletého na styk so žalobcom. Ani z Oznámenia nových okolností o priebehu stykov zo dňa 29.10.2020 nevyplývalo žiadne tvrdenie žalovanej, že v čase rozrušenia maloletého vyvinula nejaké opatrenie smerujúce k upokojeniu maloletého, k pozitívnej motivácii maloletého alebo k riadnemu odovzdaniu maloletého na styk, aby sa predišlo k vzniku škody. V danej veci bolo preukázané porušenie povinnosti žalovanej maloletého syna na styk so žalobcom riadne a včas pripraviť a styk so žalobcom umožniť. Žalovaná zavinene zmarila styk maloletého so žalobcom, keď ho bez objektívneho

dôvodu odmietla odovzdať žalobcovi (otcovi) a zároveň žalovaná nespĺnila ani prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. O splnení tejto by bolo možné uvažovať vtedy, ak by žalovaná existujúcu objektívnu okolnosť žalobcovi včas oznámila a ten by tak nemusel zbytočne absolvovať cestu do miesta bydliska maloletého, no žalovaná so žalobcom v danom čase nekomunikovala.

32. Pokiaľ ide o žalovanou namietanú skutočnosť, že predmetnú situáciu, a to vynaloženie uvedených cestovných výdavkov, je potrebné posudzovať ako bežné riziko, ktoré znáša žalobca, s týmto názorom žalovanej sa odvolací súd nemôže stotožniť. O bežnom riziku, že môže dôjsť k zbytočnému vynaloženiu cestovných nákladov, by bolo možné hovoriť

v prípade neuskutočnenia bežného stretnutia nenariadeného súdnym rozhodnutím, ku ktorému z rôznych dôvodov nedošlo. V danom prípade však žalovaná mala súdom nariadenú povinnosť maloletého odovzdať žalobcovi, uskutočnenie styku sa predpokladalo a žalobcovi nebol vopred oznámený žiaden objektívny dôvod jeho neuskutočnenia. Na uvedenú situáciu pri rozhodovaní o náhrade škody tak nemožno podľa názoru odvolacieho súdu aplikovať žalovanou tvrdený koncept „bežného životného rizika“. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, vec po právnej stránke správne posúdil a správne rozhodol, keď zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 104,17 eur s úrokom z omeškania 5,50 % ročne z tejto sumy od 06.09.2022 do zaplatenia.

33. Následne sa odvolací súd zaoberal preskúmaním výroku IV. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi náhradu trov konania, proti ktorému výroku podal odvolanie žalobca.

34. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní podľa ust. § 255 CSP. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu.

35. V posudzovanom prípade nepriznanie náhrady trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 257 CSP, nakoľko v danej veci vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v procesnom správaní žalobcu a v povahe veci. Podľa názoru súdu

u žalobcu ide o zjavné zneužitie práva, keď žalobca podáva jednotlivé žaloby za každý deň zmareného styku, pričom ide aj o dni nasledujúce po sebe. S uvedeným názorom súdu prvej inštancie sa však nemožno, s prihliadnutím aj na odvolacie námietky žalobcu, stotožniť. Žalobca dôvodne poukázal na uznesenie Okresného súdu Prievidza, č.k. 8C/34/2022-67

zo dňa 08.12.2022, ktorým súd zamietol návrh žalovanej na spojenie vecí (uvedených vo výroku uznesenia) vedených pred tamojším súdom. V uvedenom rozhodnutí súd okrem iného skonštatoval, že v konaniach bude potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie, ktoré by nebolo možné uskutočniť na jednom pojednávaní. V predmetných konaniach uplatňuje žalobca nárok na náhradu škody za jednotlivé neuskutočnené stretnutia, pričom v konaniach sú rôzne skutkové tvrdenia produkované žalobcom aj žalovanou (líšia sa dôvodmi neuskutočnenia styku, a to z dôvodu, že maloletý styk odmietal, maloletý bol chorý, bol v kontakte s COVID pozitívnou osobou), pričom v niektorých prípadoch sa líšia aj exekučné tituly. Vzhľadom na počet konaní a tieto odlišnosti by nebolo možné efektívne vykonať dokazovanie na jednom pojednávaní. Vzhľadom na skutočnosť, že styk žalobcu s maloletým naďalej neprebíha a je predpoklad, že žalobca si naďalej bude uplatňovať nároky za tieto neuskutočnené styky samostatnými návrhmi, nebude ani reálne možné všetky tieto nároky rozhodnúť v jednom konaní. Z uvedeného tak podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že súd prvej inštancie predchádzajúcim rozhodnutím, týkajúcim sa spojenia vecí konštatoval, že postup žalobcu, kedy sa domáhal ochrany svojich práv samostatnými žalobami, je procesne správny. Uvedený názor zastáva aj odvolací súd v posudzovanom prípade. Ako je uvedené už vyššie, žalobca si samostatnými žalobami uplatňuje nároky na náhradu škody za jednotlivé neuskutočnené stretnutia, pričom v konaniach sú produkované rôzne skutkové tvrdenia zo strany žalobcu, ako aj zo strany žalovanej, líšiace sa rôznymi dôvodmi neuskutočnenia styku žalobcu s maloletým. Navyiac, v niektorých prípadoch sa líšia aj exekučné tituly. Pokiaľ sa žalobca domáha svojho práva samostatnými žalobami, nemožno tento postup považovať za zneužitie práva. V danom prípade podľa odvolacieho súdu nemožno pri rozhodovaní o náhrade trov konania hovoriť o dôvodoch hodných osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 257 CSP. Je na úvahe žalobcu, akým spôsobom uplatňuje

svoje práva a skutočnosť, že sa svojich nárokov domáha samostatnými žalobami, nemôže byť žalobcovi pri rozhodovaní o náhrade trov konania pripočítané v jeho neprospech. Naviac je odvolaciemu súdu z rozhodovacej činnosti známe, že žalobca nie vo všetkých žalobách podaných proti žalovanej bol úspešný, jeho niektoré žaloby boli súdom prvej inštancie zamietnuté a v týchto prípadoch žalovanej bola priznaná náhrada trov konania, teda súd prvej inštancie rozhodoval podľa zásady úspechu v konaní. V prejednávanej veci mal žalobca vo veci samej plný úspech, keď súd prvej inštancie výrokom I. žalobe vyhovel a odvolací súd dospel k záveru, že za daného stavu mal súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupovať podľa § 255 ods. 1 CSP (tzv. zásady úspechu) a žalobcovi priznať náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

36. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil a v napadnutej časti vo výroku IV. podľa § 388 zmenil a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % pred súdom prvej inštancie.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov odvolacieho konania je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi v sume určenej rozhodnutím súdu prvej inštancie.

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).